

[Socialministeren.]

nu stort set på samme niveau. Der er imidlertid afgørende forskelle på invalidepensionisternes og alderspensionisternes stilling. Medens invalidepensionen kan tilkendes fra det 15. til det 67. år, løber folkepensionen normalt først fra det 67. år. Denne forskel bevirker, at invalidepensionisten typisk befinder sig på et alderstrin, hvor det er normalt for den ikke-invaliderede at udøve fuld arbejdsindsats og opnå fuld løn. Invalidepensionisten har ofte familie at tage vare på og børn under uddannelse, og han har fuldt ud samme behov som ikke-invaliderede i tilsvarende aldersklasse. Invalidepensionistens situation er kort sagt den, at han må sammenligne sig selv med sine jævnaldrende på arbejdsmarkedet, som ikke er så uheldige at være ramt af invaliditet.

Det forekommer mig derfor, at man i høj grad må komme ind på en selvstændig vurdering af invalidepensionens niveau, løsevret fra folkepensionens niveau, og med blikket rettet mod niveauet på det arbejdsmarked, som invaliditeten lukker ude fra.

Det er også et spørgsmål, om den gældende invalidepensionsordning ikke har for skarpe grænser for tilkendelse af invalidepension. Der er i dag et enten-eller, hvor det afgørende er, om invalidens erhvervsevne efter en lægelig-social vurdering må anses for at være nedsat til en tredjedel. Det må overvejes, om ikke andre personer, for hvem invaliditet har medført en måske ikke helt så stor, men dog væsentlig nedsættelse af erhvervsevnen, bør falde ind under invalidepensionslovgivningen.

I den forbindelse vil jeg gerne sige, at det naturligvis er af største værdi, at enhver mulighed for lægeligt og erhvervsmæssigt at revalidere de personer, der rammes af invaliditet, bliver forsøgt, og det er vigtigt, at invalidepensionslovgivningen bliver tilpasset efter dette synspunkt. Jeg kan endvidere oplyse, at et embedsmandsudvalg, hvori invalideorganisationerne er repræsenteret, arbejder med de problemer, jeg her har omtalt, med henblik på en ny og selvstændig lov om invalidepensionisternes særlige problemer.

Hertil vil jeg gerne føje, hvad det ærede medlem fru Grethe Philip også har været inde på ved en tidligere lejlighed, hvor vi

har diskuteret disse ting, at når vi skal lave plejehjem bl. a. for de yngre invalider, er det nok rigtigt så vidt muligt at bygge hjem for nogenlunde samme alderstrin. Jeg mener også, det er nødvendigt, at vi får det synspunkt til at slå igennem, at der skal terapi til. Til invalidehjemmene må der være knyttet værksteder, måske beskyttede værksteder, hvor de pågældende invalider kan udnytte den evne, de endnu har i behold, til glæde for sig selv og måske også til fortjeneste — men i hvert fald til opmuntring fremfor lediggang. Jeg har det synspunkt, at det nok vil være rigtigt, efterhånden som fysioterapeuter kan skaffes, at indlede et terapiarbejde rundt om på alderdomshjemmene. Som det er sagt i dag, er det jo ikke rimeligt, at man, bare fordi man når en bestemt alder og en bestemt sundhedsgrad, bliver sat hen og der så ikke sker mere. Jeg mener, at vi skal søge at skaffe beskæftigelse også til sådanne mennesker.

Til det ærede medlem hr. Chr. Madsen vil jeg sige, at § 10 skal forstås sådan, at man ikke skal holde folk på et hjem længere end nødvendigt. Hvis de kan helbredes så vidt, at de kan komme hjem og ved hjælp af hjemmehjælp eller anden hjælp, de kan have derhjemme, kan klare sig, er det naturligvis meningen, at de skal hjem. Det kan jo ikke være fornuftigt at beholde patienter på plejehjem eller alderdomshjem mere end højst nødvendigt.

Man har bedt mig udtale mig om § 2; hvor det siges, at også andre end pensionister kan optages på hjemmene. Meningen med paragraffen, som den er affattet nu, er, at hvis en person kommer i vanskelighed, så kan vedkommende optages på det pågældende hjem. Når det ikke er direkte sagt, at det skal være pensionister, heller ikke tjenestemandspensionister eller andre, men den person, som det er ønskeligt at tage i pleje, er det, fordi vi vil give noget videre spillerum. Hvis vi strammer for hårdt til på dette punkt, kan der opstå ganske ubehagelige situationer med syge mennesker, der ikke kan henvises til en eller anden pensionsordning. Det kan vi ikke så godt have.

Det ærede medlem fru Grethe Philip spurgte, om jeg ikke over for kommunalbestyrelserne kunne fremhæve, at der skulle tages hensyn til tjenestemandspensionis-